

viera – nádej – láska – Cirkev

Film režisérova Johna McTiernana a Michaela Crichtona *13th Warrior* z roku 1999 (u nás distribuovaný pod názvom *Vikingovia*) s Antoniom Banderasom v hlavnej úlohe ako Arabom Ahmedom „Ébenom“ ibn Fahladom a Vladimírom Kulichom ako Buliwym, severanským vodcom skupiny bojovníkov, má niečo do seba. V skutočnosti celkom dosť. Keď človek zistí, že príbeh napísal Michael Crichton, diví sa tomu o niečo menej. Scenárista William Wisler jr. tiež odviezol zjavne nadpriemernú prácu. Už nejaký ten rok používame film ako trefnú ilustráciu toho, ako fungujú vzťahy vo vnútri toho, čo psychológovia nazývajú *komunitou*. Ale keď som si ho pozeral nedávno, uvedomil som si, že film nás môže naučiť ešte o niečo viac. Môže nás naučiť, čo to znamená byť kresťanom a ilustrovať nám tri nádherné božské cnosti, ktorými sú viera, nádej a láska. Neveríte? Tak dobre, poďme spoločne na túto cestu!

VIERA

Viera je identita. Viera, to znamená vedieť kto som, odkiaľ idem, kam smerujem. A mať v tom úplnú a samozrejmu istotu. Toto je význam pôvodných hebrejských a gréckych slov. Na rozdiel od súčasnosti, keď pojmom *viera* naša spoločnosť označuje akési neisté ani nie poznanie, skôr rozhodnutie prijímať za pravdivé niečo, čo si neviem ani dokázať, ani overiť, pre Bibliu a jej ľud (a teda aj kresťanstvo) veriť znamená mať v niečom naopak úplnú, dokonalú, overenú istotu, byť si niečím nadovšetko a úplne istý. V tomto duchu chápeme aj slová Katechizmu, keď hovorí: „*Keďže kresťanská viera je osobným primknutím sa k Bohu a súhlasom s pravdou, ktorú zjavil, líši sa od viery v človeka. Je dobré a správne úplne dôverovať Bohu a bezvýhradne veriť tomu, čo povedal. Bolo by však márne a pomýlené vložiť takúto vieru do nejakého tvora*“ (KKC 150). Inými slovami, tak vysoký stupeň istoty, o ktorý u viery ide, môže oprávniť jedine sám Boh, ktorému dôverujeme a ktorý sa stáročiami a tisícročiami po všetkých stránkach *overil* a *osvedčil*, že je takouto *istotou*, na ktorej môžeme postaviť opravdivú vieru. Potom už ale na svete nejestvuje nič iné, čo by ešte okrem Boha bolo dostatočne spoľahlivé a dostatočne isté na to, aby sme to prijímali s opravdivou vierou.

A teraz si všimnime našich vikingov!

Ich sebavedomie je dokonalé. Sú si úplne istí sebou. Teda, nie, nepovažujú sa za najlepších hrdinov na svete, ani za neporazitelných a nesmrteľných, ani nič podobné. Ale sú dobrí a skúsení bojovníci. Patria do skupiny veľkého Buliwya. A sú si istí, že svoju nádej (o ktorej pohovoríme už o chvíľu) dosiahnu, o tom nepochybujú ani chvíľu. Ich sebavedomie je tak vysoké, že sa nepotrebnú pred nikým predvážať, pred nikým hrať divadlo – dobre vidieť, keď sa na začiatku nocujú s Ahmedom a ostatnými v stane a správajú sa bez okolkov úplne prirodzene, nekultúrne (podľa mienky Ahmeda), drsne, spontánne, ... a je im fuk, kto si čo o nich pomyslí, alebo nie. Oni sú vikingovia a basta. Nehanbia sa za to, čím sú, ani nesnívajú o tom, že by boli niečím iným. Žiadne porovnávanie sa s kýmkoľvek. Žiadne súperenie s kýmkoľvek. Proste sú čím sú, otvorene, nepokryte, bez vystatovania sa rovnako ako bez skrývania sa a tým to hasne. Platí to aj medzi nimi. Doberajú sa, robia si vtipy jeden z druhého – ale nie je v tom ani štipka nejakého boja, súperenia, nikto sa neuráža, nikto sa necíti byť ponížený ani sa nepovyšuje. Keď sa podarí dobrý vtip, všetci – aj ten, na koho účet bol spravený – sa rozosmejú. Keď Ahmed jedného z nich zhodí z koňa do blata, ten zdvihne hlavu a srdečne sa rozosmeje kúska, ktorý Ahmed predviedol – vôbec mu nevdá, že na jeho účet. Bol to dobrý

kúsok a on ho ocení a necíti k Ahmedovi žiadny hnev, nič podobné.

Toto znamená byť kresťanom. Mám jasnú a úplne istú identitu Božieho syna, Božej dcéry. Som z rodiny Boha. V tom spočíva celá moja identita, moja hodnota, moje všetko. Som kresťan a bodka. S nikým a nijako sa neporovnávam. Ako by mi svet mohol niečím na tejto identite akokoľvek pridať? Alebo ubrať? Nijako! Ak budem žobrák a bezdomovec, nijako to z nej neuberie. A keď budem olympijský majster sveta, miliardár či legendárny vedec, nič to k mojej hodnote a identite nepridá. Nemá najmenší zmysel porovnávať sa s kýmkoľvek, ani ma to nenapadne, pretože je to hlúpe, smiešne, detinské, zbytočné, úplne nanič. Podobne súperiť s nejakým smrteľníkom – o čo? Na svete nie je nič, o čo by stálo za to bojovať tým, ktorí zdedili Nebo a sú z Božej rodiny. A tak môžeme rovnako nepokryte žiť svoje kresťanstvo pred tvárou celého sveta, úplne samozrejme, spontánne, bez smiešneho vystatovania sa, ale aj bez hanebného skrývania sa. Všetok výsmech a nepriateľstvo a závisť a odsúdenie sveta, ktorého by sa mi azda dostalo, nemajú žiadnu váhu, naozaj žiadnu, pretože aj keby som získal slávu a uznanie celého sveta – čo z toho? Urobí ma to väčším a „synovskejším“ synom Boha, než už som? Pozláti vari viac veže a brány môjho Mesta, Nebeského Jeruzalema? A odmietnutie či výsmech sveta im niečo naopak uberie? Nie, všetko toto je už úplne mimo nás. *Tak, ako severanom bolo jedno, čo si o nich Ahmed myslí, pretože jeho názor naozaj nijako nemohol ovplyvniť to, čím boli a čo žili a preto im bolo jedno, ako na nich hľadí (a nakoniec to bol on, kto sa im prispôbil)*, tak aj my: to, čo si svet o nás myslí, ako na nás pozerá, ako voči nám reaguje a ako k nám pristupuje – nič z toho nemá ani ten najmenší dopad na to kto sme, odkiaľ ideme a kam smerujeme. Takže si to ani vôbec nevšímame. Ideme si svojou cestou, konáme svoje skutky, žijeme svoje životy – a svet nech si robí čo chce. Môže sa pridať a prispôbiť sa nám, alebo môže ďalej kľzať k svojmu osudu, *Ohnivému jazeru*... To už je jeho vec a jeho rozhodnutie.

A čo sa týka ostatných kresťanov? Aj naša hodnota spočíva v prvom rade v *nádeji* (ku ktorej sa už-úž dostávame). Nie, nemusím byť najväčší mystik na svete. Ani najlepší kazateľ na svete. Ani vyvolený k nejakej mimoriadnej (podľa meradiel sveta) službe. Všetci sme si rovní v pôvode, stvoril nás Boh. Všetci sme si rovní v identite, sme súrodenci Prvorodeného Krista a členovia rodiny Boha a tam tiež nejestvuje žiaden rebríček, či niečo podobné, všetci sme rovnaké deti Boha a Boh je každému z nás rovnakým Otcem. Všetci smerujeme k jedinej nádeji a pre všetkých nás je rovnako dosiahnuteľná, úplne rovnako a úplne bez rozdielu. Tak aké porovnávanie sa? Aké dokonca súperenie? Rozbroje? Niet v čom! Niet ako! A ak by nastali – tak len sami seba by sme usvedčili, že nepatríme do rodiny Boha, ale patríme svetu a stále zmýšľame svetsky. A tak – *ako oni severania* – sa vieme smiať rovnako z iných ako zo seba a vždy je to smiech radosti, kde v skutočnosti sa smeje brisnému vtípu a je nám jedno, na koho „účet“ bol urobený, pretože nikoho neponižuje, nikto sa necíti ponížený – a ani nemôže, ako by aj mohol nejaký vtip ponížiť či povýšiť syna (dcéru) Boha? Ak to tak nie je, ak v nás hľodá pocit urážky, či poníženia (alebo naopak hrdošti a pýchy nad tým, ako sme si briske utiahli z toho druhého), potom je to známka svetskosti v našom srdci. Potom to znamená, že nemáme vieru, pretože si nie sme istí svojou identitou synov a dcér Boha a teda ani Bohom, ktorý nám ju daroval. *Potom sme ako Ahmed, ktorý sa aspoň sprvu pomeriava so severanmi, je plný neistoty, cíti sa medzi nimi cudzo – a súčasne (napríklad keď mu Buliwym píše znaky do piesku) až*

tak podrastie, keď ho môže opraviť a poučiť a ukázať, že v ňom niečo je a pomerat' sa tak v niečom s nimi (a pekná je reakcia Buliwya, ktorý na nič podobné ani nepomyslí). Alebo keď ho poniži vtip, že „len Arab si vezme do bitky psa“ namiesto koňa a cíti potrebu nejako dokázať, že nie je tak o ničom (a už spomenutá reakcia severana zrazeného do blata, ktorý sa tomu iba schuti smeje a na nejaké súperenie či porovnávanie sa ani nepomyslí). Alebo ako Wigliff, kráľov syn, ktorý úplne celý žije v porovnávaní a súperení a intrigovaní, pretože si ani trochu nie je istý sebou... A potom je to s nami vážne, potom potrebujeme urýchlené uzdravenie a oslobodenie od pút sveta, ktoré nás zvierajú.

A to platí o všetkom.

NÁDEJ

Severanská nádej je jednoduchá. Je tu Valhala, kde sa s Odinom a Tórom zhromaždia všetci hrdinovia. Na to, aby sa niekto stal hrdinom, stačí, ak hrdinsky padne v boji. Nič viac. Nezáleží, či je skvelý alebo mizerný šermiar, silný alebo slabý, ak sa s odvahou postaví nepriateľom a s odvahou padne v boji, bude „spasený“ vo Valhale. Ak nie – ak napríklad zomrie starobou v posteli alebo sa utopí v mori – skončí „zatratený“ v pekle, v Niflheime. Naši filmoví severania žijú touto nádejou. Sú bojovníci. Vedia, že je v ich silách zomrieť v boji a dostať sa do Valhaly, v ktorú dúfajú. Na zemi sú len pútnici. Vychutnávajú si život so všetkým, čo im ponúka – od žien až po medovinu – ale v každej chvíli sú pripravení na boj, nevyhýbajú sa mu a sú hocikedy pripravení v boji zomrieť. Je to predsa brána do Valhaly, po ktorej túžia, tak prečo nie hoci aj dnes? Keď stoja proti moru nepriateľov, namiesto strachu a utekania ešte viac zdvihnú hlavy a spoločne spievajú Modlitbu bojovníka pred bitkou: „Hľa, tu vidím svojho otca. Hľa, tu vidím svoju matku, moje sestry a mojich bratov. Hľa, tu vidím zástup môjho ľudu – až k samému Počiatku. Hľa, oni ma volajú. Vyzývajú ma, aby som zaujal svoje miesto medzi nimi, v sálach Valhaly, kde udatní žijú naveky!“

Nie je kresťanstvo o tom istom? Naša Valhala sa volá „Nebeský Jeruzalem“, samo Nebo, Trojičný život Boha. Mesto vytúžené, ako píše Pavol: „túžim zomrieť a byť s Kristom, a to by bolo oveľa lepšie“ (Flp 1,23 SSV). Nieкто by mu azda povedal: „Tak spáchaj samovraždu, obes sa alebo si žily podrež a bež do toho svojho neba!“ Ale tak to nefunguje. Do Valhaly sa človek nedostane preto, že zomrel, ale preto, že bojoval a zahynul uprostred statočného boja. Ani do Neba, do Nebeského Jeruzalema, sa človek nedostane preto, že zomrel, ale preto, že bojoval a zvíťazil a tak zomrel ako víťaz. Záverečná poéma Písma, Zjavenie apoštola Jána, znova a znova opakuje Božie slová: „Tomu, kto zvíťazí, dám jesť zo stromu života, ktorý je v Božom raji“ (Zjv 2,7 SSV); „Kto zvíťazí, tomu druhá smrť neublíži“ (Zjv 2,11 SSV); „Tomu, kto zvíťazí, dám zo skrytej manny a dám mu biely kameňok a na kameňku napísané nové meno, ktoré nepozná nik, iba ten, kto ho dostane“ (Zjv 2,17 SSV); „Kto zvíťazí a až do konca zachová moje skutky, dám mu moc nad národmi²⁷ a bude nad nimi panovať žezlom železným a rozbijú sa ako hrnce hlinené,²⁸ ako som ju aj ja dostal od svojho Otca, a dám mu rannú hviezdu“ (Zjv 2,26-28 SSV); „Kto zvíťazí, ten takto bude oblečený do bieleho rúcha a jeho meno nevymažem z knihy života, ale vyznám jeho meno pred svojím Otcom a pred jeho anjelmí“ (Zjv 3,5 SSV); „Toho, kto zvíťazí, urobím stĺpom v chráme svojho Boha a už viac nevyjde von. A napíšem naň meno svojho Boha a meno mesta svojho Boha, nového Jeruzalema, ktorý zostupuje z neba od môjho Otca, aj svoje nové meno“ (Zjv 3,12 SSV); „Toho, kto zvíťazí, posadím vedľa seba na mojom tróne, ako som aj ja zvíťazil a zasadol som s mojím Otcom na jeho tróne“ (Zjv 3,21 SSV); „Kto zvíťazí, zdedí toto: a ja budem jeho Bohom a on bude mojím synom.“⁸ Ale zbabelci, neveriaci, poškrvnení, vrahovia, smilníci, traviči, modloslužobníci a všetci luhári budú mať podiel v jazere horiacom ohňom a sírou; to je tá druhá smrť“ (Zjv 21,7-8 SSV). Aj tu je teda „Valhala“, Nový Jeruzalem, kde sa zhromaždia bojovníci, ktorí bojovali a zvíťazili. A „Niflheim“, Peklo, Ohnivé jazero, ktoré je osudom tých, ktorí „zomreli v posteli“...

Ideme teda brúsiť meče a sekery? Ó nie, veď ako hovorí Písmo: „Nás nečaká zápas s krvou a telom, ale s kniežatstvami a mocnosťami, s vládcami tohoto temného sveta, so zloduchmi v nebeských sférach.“¹³ Preto si vezmite Božiu výzbroj, aby ste mohli v deň zla odolať, všetko prekonať a obstať!¹⁴ Stojte teda: bedrá si prepášte pravdou, oblečte si pancier spravodlivosti¹⁵ a obujte si pohotovosť pre evanjelium pokoja!¹⁶ Pri všetkom si vezmite štít viery, ktorým môžete uhasiť všetky ohnivé šípy zloducha!¹⁷ A zoberte si aj prilbu spásy a meč Ducha, ktorým je Božie slovo!¹⁸ Vo všetkých modlitbách a prosbách sa modlite v každom čase v Duchu! A v ňom vytrvalo bďte a proste za všetkých svätých“ (Ef 6,12-18 SSV). Podstata tohto boja je jednoduchá: „Nedaj sa premôcť zlu, ale dobrom premáhaj zlo“ (Rim 12,21 SSV). Vždy, všade, vo všetkom, až do krajnosti, až na smrť. Tak, ako o našich predkoch, tých, ktorí zvíťazili, hovorí Písmo: „Teraz nastala spása, moc a kráľovstvo nášho Boha a vláda jeho Pomazaného, lebo bol zvrhnutý žalobca našich bratov, ktorý na nich dňom i nocou žaloval pred naším Bohom.“¹¹ Ale oni nad ním zvíťazili pre Baránkovu krv a pre slovo svojho svedectva; a nemilovali svoj život až na smrť“ (Zjv 12,10-11 SSV). Toto je podstata nášho boja: dobrom premáhaj zlo, láskou sebestvo, odpustením hnev, jednotou rozdelenosť, službou ľahostajnosť, priateľstvom nepriateľstvo,... v každej chvíli, na každom mieste, všade, kde sme a práve tam, kde sme, všetkým, čím sme a všetkým, čo konáme a v tomto vytrvať, neustúpiť, jedno za akú cenu. Svet sa postaví proti nám, bude sa usilovať stiahnuť nás na „temnú stranu“, ako upozorňuje Ježiš: „Vydajú vás súdom, budú vás biť v synagógach a pre mňa budete stáť pred vladármi a kráľmi, aby ste im vydali svedectvo.“¹⁰ Ale najprv sa musí hlásať evanjelium všetkým národom.¹¹ Až vás povedú, aby vás vydali, nestarajte sa dopredu, čo budete hovoriť, ale hovorte, čo vám bude dané v tú hodinu. Veď to už nie vy budete hovoriť, ale Duch Svätý.¹² Brat vydá na smrť brata a otec dieťa. Deti povstanú proti rodičom a pripravia ich o život.¹³ Všetci vás budú nenávidieť pre moje meno. Ale kto vytrvá do konca, bude spasený“ (Mk 13,9-13 SSV). Je v silách každého jedného z nás zvíťaziť – veď na to sme boli vystrojení v krste a birmovaní a na to sme posilňovaní Chlebom víťazov, Eucharistiou. Nezáleží na akom mieste, v akej situácii, v akých podmienkach, všade môžeme dobrom premáhaj zlo, všade môžeme dávať život za bratov (1Jn 3,16) v diele služby (Mt 20,27), vždy, všade a za akýchkoľvek podmienok môžeme dať život (Mk 8,35) v tomto boji a tak zvíťaziť. V tom je naša nádej i naša úplná rovnosť. Jedno, či pápež alebo vrátnik v maličkom kláštore kdesi v kopcoch, jedno, či podľa meradiel sveta vplyvná osobnosť alebo žena v domácnosti, boj je rovnaký, odmena je rovnaká, nádej je rovnaká i víťazstvo je rovnaké. Sme tak tiež na zemi už len cudzinci a pútnici (1Pt 2,11), putujúci do Vlasti a smerujúci k tej jedinej Bráne, ktorá vedie do Života – a tou nie je smrť, ale víťazstvo v boji proti Zlu, keď vytrváme neporazení až do konca. Tak, ako to konštatuje v závere svojho boja Pavol: „Dobrý boj som bojoval, beh som dokončil, vieru som zachoval.“⁸ Už mám pripravený veniec spravodlivosti, ktorý mi v onen deň dá Pán, spravodlivý sudca; a nielen mne, ale aj všetkým, čo milujú jeho príchod“ (2 Tim 4,7-8 SSV).

LÁSKA

Viera spoločne s nádejou vytvárajú medzi severanmi lásku. Možno sa to tak na prvý pohľad nezdá, lebo si lásku spájame s afektovanosťou a jemnosťou a nedokážeme v drsných vzťahoch severanov lásku rozpoznať. Ale je tam, opravdivá jednota lásky, opravdivá komunita, v ktorej sú všetci slobodní, nezávislí, odlišní v druhu boja i schopnostiach – ale súčasne dokonale jedno, spojení, bez roztržiek, bez hádania sa, bez porovnávanie sa a súperenia, bez závidosti, ochotní dať život jeden za druhého, rešpektujúci jeden druhého (preto tam nie sú medzi nimi žiadne veľké reči, naliehanie, prehováranie, ak niekto niečo povie, k niečomu sa rozhodne, tak to tak je, ostatní to prijímu a aj jeho prijímajú takého, aký je).

Presne o tomto je komunita: jednota, ktorá nezotročuje a neníči slobodu a samostatnosť a súčasne sloboda a samostatnosť, ktorá nerozbiha jednotu. Je to jednota v rozdielnostiach. Je to miesto, kde je každý taký, aký je a je prijímaný taký, aký je. *Tak, ako u severanov, kde jeden je náčelník, jeden lukostrelec, ďalší stopár a iný skvelý s mečom – ale nikto nikomu nezávidí, nikto sa s nikým neporovnáva, nikto nerieši, či je lepší alebo horší ako tamten či onen, všetci sú si rovní a každý slúži tak, ako vie a ako mu je zverené a služba každého je rovnako cenená a rešpektovaná – vlastne, ani nie je cenená, pretože samo slovo „oceniť“ už nemá v týchto vzťahoch žiaden význam, nikto nepotrebuje ocenenie, nikto ho nečaká – a nikto ho ani nedáva, je to už dávno zanechaný prežitok...¹*

Základným predpokladom takejto komunity je práve VIERA – nemôžete žiť takýto vzťah ak si nie ste úplne istí sebou, svojim „odkiaľ idem, kam smerujem, kto som“ – a potom NÁDEJ, ktorá všetkým dáva spoločný cieľ, z neho plynúce spoločné hodnoty i skutočnú rovnosť navzájom, rešpekt jeden voči druhému, pretože v tieni *Valhaly* či *Nebeského Jeruzalema* nikto nie je ani väčší, ani menší, ale všetci sme si rovní vo veľkosti, ktorá nám bola daná a o ktorej zmocnenie sa bojujeme spoločne a úplne rovnako, ako hovorí Písmo: „*Bojuj dobrý boj viery a zmocni sa večného života; ved’ doň si povolaný*“ (1 Tim 6,12 SSV).

Z VIERY a NÁDEJE sa potom rodí opravdivá LÁSKA, skutočná jednota, pocit spolunáležitosti, vedomie rovnosti, vzájomná úcta a rešpekt – Cirkev. Opravdivá jednota Cirkvi na obraz Trojice, ktorá žije tú istú Jednotu Troch a Trojicu v Jednote. Pekne o tejto hlbokkej jednote – zhodou okolností medzi bojovníkmi aj vo svetskom zmysle slova – píše rytier Jeane De Brueil v roku 1465: „*Bitva je plna radosti. Pri bitvách nás všetky pojí hlboký cit. Kým sme presvedčení, že bojujeme za spravodlivou vec, a vidíme, jak se naši druhové odvážně bijí, do očí se nám derou slzy. Z pocitu nelícené vzájemné loajality vyvěrá sladká radost; a vidouce, jak náš druh své tělo odvážně vystavuje nebezpečí, aby splnil příkázání našeho Stvořitele, rozhodujeme se vyrazit kupředu a ve jménu lásky s ním buď zahynout, nebo přežít. Plyne odtud taková rozkoš, jejíž nádheru nedokáže pochopit nikdo, kdo ji neokusil. Zdáližpak si myslíte, že ten, kdo tuto rozkoš pocítil, se bojí smrti? Ani v nejmenším! Takový člověk je tak posílený a tak nadšený, že ztrácí představu o tom, kde je. Nebojí se pak vskutku ničeho na celém světě!*“

Cirkev je práve takáto dokonalá jednota bojovníkov Božích, ľudí, ktorí hlboko prežívajú a vzájomne zdieľajú svoju vieru a v nej rovnakú identitu; svoju nádej a v nej jeden a ten istý cieľ, o ktorý úplne rovnako zápasia a v ktorom sú si, v cieľi i v boji, takisto úplne rovní. Jeden pred druhým sa nerozpakujú byť takí, akí sú, bez pretváranky, bez skrývania či zatajovania. Vo svete by to tak isto robili a tam, keď bojujeme o svetské veci, to význam má. Ale pre synov a dcéry Boha bojujúcich o Nebeský Jeruzalem, už nič také nemá zmysel ani význam. Prečo by sme to teda robili? Prečo by sme mali pred niekým ukrývať seba a svoj zápas? Vari sa hanbíme za zápas so zlom, ktorý v sebe, vo svojom živote a so svetom okolo nás zvädzame? Prečo by sme to robili? A rovnako aj druhých prijímame takých, akí sú. Nesúdime ich, neodsudzujeme, nepohoršujeme sa na nich – vo svete by sme to isto robili ale tu, v Božej rodine, to nemá žiaden význam. Každý musíme zo seba vydať svojich 100% v našom vlastnom boji – *asi ako keď sa invalid dostane na svojom vozíku na vrchol Sitna a Reinhold Messner sám bez kyslíku na vrchol Annapurny, ale obaja bojovali úplne rovnako, obaja vydali zo seba 100%, obaja zvíťazili a v tomto víťazstve sú si úplne rovní.* Podobne je to aj v boji o Nebeský Jeruzalem: pre narkomana môže byť jeho 100% to, že si nedá dávku a z ušetrených peňazí pomôže hladnému dieťaťu – pričom rovnakých 100% pre biskupa môže znamenať, že za svoj život zveľadí Cirkev vo svojej

diecéze a privedie pod vlajku Krista desiatky tisíc ľudí. Ale obaja dali rovnakých 100% a obaja zvíťazili úplne rovnako, že? A tak akékoľvek porovnávanie sa nemá zmysel, posudzovanie ešte menej. Berieme jeden druhého takého, aký je, prijímame ho takého, aký je, s úctou a rešpektom, ktorý si ako *bojovník Boží* od nás zaslúži, pretože v tomto sme si všetci úplne rovní.

ZHRNUTIE

Tak, kto by si bol pomyslel, že takýto film a toľko nám dokáže odhaliť? Ak ste ho ešte nevideli, teraz je ten správny čas si ho pozrieť!

A potom sa vari vrátiť ešte k tomuto malému zhrnutiu...:

- ŽIŤ NEOHZROZENE, bez strachu, vediac, že svet je bojisko, život je boj a víťazstvo je vstupnou bránou do Siení Slávy Nebeského Jeruzalema!

- KTO ZVÍŤAZÍ Duchom nad telom; láskou nad sebecktom; dobrom nad zlom; vernosťou nad svetom... – ten vstúpi medzi Víťazov v Nebeskom Jeruzaleme.

- A PRETO TOTO JE NÁŠ ŽIVOT:

VIERA – bol som vybraný stať sa Bohom². Boh je môj Otec, Nebo je môj domov, Sláva je mojim dedičstvom.

NÁDEJ – keď Duchom porazím telo, Dobrom zlo, keď zvíťazím nad svetom i Diablom, dedičstvo bude naveky moje.

ŽIVOT – jeho zmyslom je bojovať, zvíťaziť a zmocniť sa Večného Života. O nič iné v ňom nejde.

SVET – je bojiskom, kolbišťom, cudzinou, v ktorej vybojujem svoj boj a vrátim sa v sláve domov, do Nebeského Jeruzalema. O nič iné vo svete nejde, ničím iným nie je.

APATHEIA – Nič iné ma teda netrápi, po ničom inom netúžim, všetko ostatné zakryl oblak zabudnutia.³

VOENOSŤ – nič ma nepúta, som voľný a unášaný Duchom po Božích cestách a do Božích bojov.

LÁSKA – so všetkými, ktorí žijú to isté, mojimi bratmi a sestrami, súrodencami v Bohu, ma spája hlboký cit lásky a jednoty. Sme jeden Nový Ľud, jedna Božia Rodina, jediná Cirkev, Bojovníci Boží!

Amen!

Váš Inky

¹ Maslow takýto spôsob života a postoja nazýva *sebaaktualizáciou*, kresťanstvo *svätosťou*.

² porov. úvaha 485

³ porov. úvahy 455, 456, 457, 458